

ณ มุมเล็กๆ แห่ง “ปาฏิหาริย์”

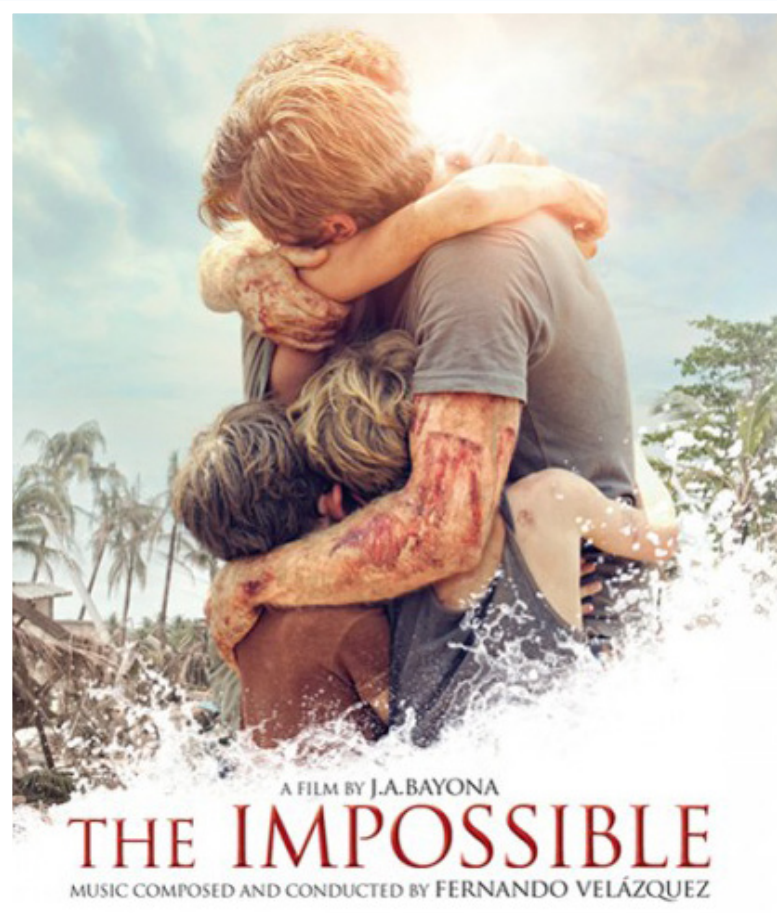
วันหนึ่งขณะขับรถผ่านป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ ..

ป้ายชื่อหนังเรื่องหนึ่งก็ทำให้ฉันสะดุดตาขึ้นมา

“The impossible”

แปลเป็นภาษาไทยคงแปลว่า “สิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้” หรือ “ปาฏิหาริย์” นั่นเอง

พอเหลือบตาไปมองที่ชื่อภาษาไทย “2004 สึนามิ ภูเก็ต” ทำให้ฉันเข้าใจขึ้นมาทันทีว่า หนังเรื่องนี้เป็นหนังเกี่ยวกับอะไร ..ย้อนกลับไปเหตุการณ์เมื่อปี ค.ศ. 2004 หรือปี พ.ศ. 2547 วันที่ 26 ธันวาคม ซึ่งเป็นเหตุการณ์ครั้งสำคัญและโศกนาฏกรรมครั้งเลวร้ายที่ประชาชนชาวไทยยากที่จะลืม .. ทำให้ฉันสองจิตสองใจอยู่นานว่าจะไปดูหนังเรื่องนี้ดีหรือไม่ .. และในที่สุดก็ได้เลี้ยวรถที่นั่งขับอยู่เข้าโรงหนังใกล้บ้าน ซึ่งยังไม่ทันที่ฉันจะตัดสินใจ ฉันก็ได้เข้ามานั่งในโรงหนังแล้ว

ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เล่าถึงเรื่องราวของครอบครัวๆหนึ่งที่ได้บินมาพักผ่อนที่ภูเก็ตในช่วงวันหยุดคริสต์มาส แล้วต้องเจอกับสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง ก็คือ “สึนามิ” เช่นเดียวกันกับคนไทยทั่วประเทศ ซึ่งคาดไม่ถึงเช่นเดียวกันหรือเรียกว่า “นึกไม่ถึง” เลยจะตรงกว่า หลังจากที่ยานพาหนะที่บินมาพักผ่อนเกิดทำให้คนในครอบครัว ซึ่งมีทั้งพ่อ แม่และลูกอีก 3 คน ต้องพลัดพรากไปคนละทิศละทาง .. ก็ต้องยอมรับว่า

เป็นการยากสำหรับชาวต่างชาติที่อยู่ในสถานการณ์ที่สับสนและวุ่นวายอลหม่าน ประกอบกับอยู่ในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก จะตามหาที่ไหนเจอ .. หนังสือเรื่องตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ จนสิ้นนิมิตผ่านพ้นไป แต่เหลือซากปรักหักพัง และชีวิตที่ไร้ลมหายใจอยู่ทั่วทุกแห่งหน พร้อมกับเศร้าและความหดหู่ โดยผ่านทางตัวละครคือลูกชายคนโตของครอบครัว .. จนทำให้คนดูพลอยรู้สึกเศร้าพร้อมๆ กับลุ้นตามไปด้วย เหมือนกับว่าเหตุการณ์ในวันนั้นมันย้อนกลับขึ้นมาอีกครั้ง .. แต่ในที่สุดสิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้ตามชื่อหนังสือ “The impossible” ก็เป็นไปได้ขึ้นมา จากที่คิดว่าคนในครอบครัวคงเสียชีวิตแน่แล้ว กลับกลายเป็นครอบครัวที่เหลือกันอยู่ครบทุกคน และได้กลับมาเจอกันในที่สุด .. ถ้าไม่เรียกว่า “ปาฏิหาริย์” ก็คงไม่รู้ว่าจะเรียกว่าอะไรจริงๆ ..

ทั้งฉาก ตัวประกอบ Special-effect ของภาพยนตร์เรื่องนี้ทำได้ดีมาก เหมือนย่อเหตุการณ์จำลองของเหตุการณ์ในวันนั้นมาให้เราเห็นจริงๆ .. ฉันยังจำได้ดีเมื่อครั้งที่เกิดเหตุการณ์ได้ไม่นาน ฉันกับเพื่อนได้มีโอกาสลงไปยังที่เกิดเหตุเพื่อไปเยี่ยมเยียนผู้ประสบภัยโดยเฉพาะเด็กๆ ที่ถูกพลัดพรากจากครอบครัว บ้านชั่วคราวได้ถูกสร้างขึ้นมาให้เด็กๆ และผู้ประสบภัยส่วนหนึ่งได้พักพิง แต่ซากปรักหักพังและสิ่งก่อสร้างที่โดนทำลายก็คงยังเหลืออยู่ให้เห็นประปราย ไม่ต่างกับฉากในหนังเลย .. เหตุการณ์ครั้งนั้นสอนอะไรเราได้หลายอย่างทีเดียว ทั้งความสามัคคี การเสียสละ การช่วยเหลือกันในยามเดือดร้อน การใช้ชีวิตโดยความไม่ประมาท เพราะทุกสิ่งล้วนอยู่บนความไม่แน่นอน อาจเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดขึ้นได้ทุกเมื่อ รวมไปถึงการดูแลและรักษาธรรมชาติให้สมกับที่ธรรมชาติดูแลเรา ..

ภาพยนตร์เรื่องนี้เริ่มต้นด้วยความตื่นเต้น .. ตามมาด้วยความเศร้า หดหู่ และจบด้วยความหวังและความรักที่คนในครอบครัวมีให้กัน .. จึงถือได้ว่ามีครบทุกรสชาติจริงๆ เปรียบดั่งฟ้าหลังฝน ย่อมสว่างสดใสเสมอ แต่ก็ต้องเตือนใจตัวเองว่า ฝนก็อาจกลับมาตกได้อีกครั้งเหมือนกัน .. ความรู้สึกข้างต้นคือความรู้สึกของคนทั้งคู่หนังเรื่องนี้ในฐานะคอหนังคนหนึ่ง แต่ถ้าหากดูหนังเรื่องนี้ในฐานะแพทย์คนหนึ่ง มันทำให้ฉันได้ข้อคิดอีกหลายอย่างทีเดียว ในความลำบากของคนไข้ ไม่ใช่แค่เพียงโรคภัยไข้เจ็บเท่านั้นที่เขาต้องเผชิญ เรื่องราวต่างๆ เช่น การพลัดพรากจากคนที่เขารัก การดิ้นรนเพื่อให้มีชีวิตอยู่ ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ฯลฯ ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยสำคัญสำหรับพวกเขาทั้งสิ้น หากมีบางครั้งที่เราจะเริ่มนึกโมโห โทษว่าจะด้วยความเหนื่อยล้าของเรา หรือความไม่ได้ตั้งใจก็ตาม ให้เราหยุดคิดสักนิดว่า คนที่เขาป่วยเขาต้องผ่านอะไรต่างๆ มากมายแค่ไหน .. หากไม่ใช่ญาติพี่น้องหรือไม่ใช่ตัวคนป่วยเอง เราคงยากที่จะเข้าใจถึงความรู้สึกของพวกเขา .. ดังนั้นการเอาใจเขามาใส่ใจเรา และรักษาเขาประหนึ่งว่าเขาเป็นญาติคนหนึ่งของเรา นั้นจะช่วยทำให้เราทำงานอย่างมีความสุขพร้อมๆ กับการได้ “รอยยิ้ม” และ “ความอึดอึดใจ” ที่เงินทองก็ไม่สามารถหาซื้อสิ่งไหนมาแทนได้ ..

ในอีกมุมมองเล็กๆ มุมมองหนึ่ง ... ซึ่งเป็นมุมมองที่ยังไม่ค่อยมีใครได้รับรู้ หรือได้เห็นมากนัก แต่ฉันได้เฝ้าดูมุมมองนี้มานานแสนนาน .. น่าจะร่วมสิบกว่าปีได้ .. รุ่นน้องฉันคนหนึ่ง เราเรียนที่คณะ แพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีด้วยกัน เราอยู่หอเดียวกัน แล้วเราก็กลับมาเรียนเพื่อเป็นหมอเด็กที่ เดียวกัน เรียกกันว่าหลานตามกันมาติดๆ .. แต่มีเรื่องราวของเธอเรื่องราวหนึ่งที่ทำให้ฉันประทับใจจนถึง ทุกวันนี้ แต่ไม่เคยบอกเธอตรงๆ ก็คือ เรื่องราวในวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ณ อำเภอดงหลวง จังหวัด พังงา ซึ่งเป็นที่ที่เธอเลือกที่จะไปใช้ทุนที่นั่น น้องคนนี้ได้เล่าให้ฉันฟังว่า ..

ในวันที่เกิดเหตุการณ์สึนามิขึ้นมานั้น เธอและเพื่อนกำลังจะออกไปดำน้ำตื้นด้วยกัน แต่บังเอิญเรือ เจ้ากรรมเกิดสตาร์ทไม่ติดขึ้นมาเฉยๆ เป็นเหตุให้เรือหางยาวที่เธอนั่งโดนคลื่นซัดเข้าไปเต็มๆ จนเรือคว่ำ ไม่ทันที่เธอจะได้ใส่ “เสื้อชูชีพ” แต่โชคดีที่เธอกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง ได้เสื้อชูชีพที่บังเอิญลอยมาให้เธอเกาะ อย่าง “ปาฏิหาริย์” เสื้อชูชีพนั้นมาช่วยชีวิตเธอได้พอดีพอดี .. เหตุการณ์ในวันนั้นเป็นความทรงจำที่แสน เศร้าของเธอ และทำให้เธอเศร้าไปอีกนาน ด้วยความที่เพื่อนคนหนึ่งของเธอเสียชีวิตไปกับเหตุการณ์ในครั้ง นั้น .. นั่นคงเป็นปาฏิหาริย์เล็กๆ ที่เกิดขึ้นกับเธอ .. ปาฏิหาริย์ที่ไม่ได้อยู่ในหนังสือเล่มนี้ แต่เป็นปาฏิหาริย์ที่ ฉันนึกขอบคุณอยู่ทุกครั้งที่นึกถึง ไม่เช่นนั้นเราคงเสียหมอดีๆ ไปอีกคนหนึ่งเป็นแน่ .. เธอคงสับสนงุนงงกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาเดียว แต่ด้วยสัญชาตญาณความเป็นหมอ เธอได้โบกรถกลับโรงพยาบาล ดงหลวง .. พร้อมกับเริ่มต้นตรวจคนไข้ที่ประสบเหตุการณ์ในครั้งนั้นอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เรียกได้ว่าไม่ ได้หลับไม่ได้นอนกันเลยทีเดียว .. เธออาจลืมไปว่า เธอก็เป็นหนึ่งในผู้ประสบเหตุการณ์ในครั้งนั้นเหมือนกัน .. และเธออาจลืมไปว่าเธอเองก็เป็นโรคโลหิตจางกรรมพันธุ์ ซึ่งถ้าทำงานมากๆ เม็ดเลือดแดงก็จะแตกแล้ว ทำให้เธอซีดได้ .. หลังจากทำงานอย่างหักโหมหาหมอรุ่นพี่มาช่วย โดยไม่ได้นึกถึงตัวเองแล้ว .. เธอก็ต้องเข้ารับ การรักษาพยาบาลโดยได้รับเลือดทดแทน เนื่องจากเธอซีดลงจากการทำงานหนักติดต่อกันเป็นเวลาหลาย ชั่วโมง ..

ตั้งแต่เด็กจนโต .. ฉันเจอหมอมาหลายแบบ รู้จักทั้งรุ่นน้องและรุ่นพี่ที่หลายคน .. แต่ไม่เคยเจอใคร ที่อดทน และขยันดูคนไข้อย่างเธอคนนี้เลย ฉันไม่เคยได้ยินเธอบ่นสักคำ ไม่ว่างานนั้นจะทำให้เธอเหนื่อย เพียงไหน หรืออดหลับอดนอนเท่าไร หรือแม้แต่ทำให้สุขภาพเธอต้องย่ำแย่ลง เธอได้แต่ยิ้มหน้ายิ้มตาดูแล คนไข้ของเธอต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ .. ในขณะที่คนที่แข็งแรงดีบางคน เจองานเพียงนิดเดียวก็พาลท้อและ หมัดกำลังใจไปดื้อๆ

.. นี่เป็นเพียงมุมมองเล็กๆ มุมหนึ่งของเหตุการณ์สึนามิในวันนั้น ซึ่งไม่เคยมีใครนำไปตีพิมพ์ ไม่เคยมีใครนำไป ทำเป็นหนัง แต่มันยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำของฉันตราบนานเท่านาน .. ปัจจุบันเธอคนนี้ก็ยังคงเหมือน เดิม .. ถ้าหากคนไข้คนไหนได้เจอหมออย่างเธอ เขาคงชื่นชมเธออย่างมากอย่างแน่นอน เขาได้นอนหลับ อย่างสบายใจว่า

“หมอคนนี้จะไม่ทอดทิ้งเขา” แน่نون ..

ขอบคุณ “ปาฏิหาริย์” ในมุมมองเล็กๆ แห่งนี้

(ขอร่วมไว้อาลัยให้กับผู้เสียชีวิตและครอบครัวผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ครั้งนี้ด้วยนะค่ะ)